

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunale Ordinario di Venezia (Italia) la 2 martie 2023–
UD, QO, VU, LO, CA/Presidenza del Consiglio dei ministri, Ministero dell’Interno**

(Cauza Burdene ⁽¹⁾, C-126/23)

(2023/C 189/24)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Ordinario di Venezia

Partea din acțiunea principală

Reclamanți: UD, QO, VU, LO, CA

Pârâți: Presidenza del Consiglio dei ministri, Ministero dell’Interno

Întrebările preliminare

Se solicită Curții, în împrejurările menționate la punctul A, care privesc o acțiune în despăgubire introdusă de cetățeni italieni, având reședința stabilă în Italia, împotriva statului în calitate sa de legiuitor pentru neîndeplinirea și/sau pentru îndeplinirea incorectă și/sau incompletă a obligațiilor prevăzute de Directiva 2004/80/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind despăgubirea victimelor infracționalității ⁽²⁾ și, în special, a obligației statelor membre, prevăzută la articolul 12 alineatul (2) din aceasta, de a adopta până la 1 iulie 2005 [astfel cum se prevede la articolul 18 alineatul (1) din aceeași directivă], un sistem general de despăgubire care să garanteze o despăgubire echitabilă și corespunzătoare a victimelor tuturor infracțiunilor săvârșite cu intenție și prin violență, în situațiile în care acestea nu reușesc să obțină repararea integrală a prejudiciului de la persoanele direct răspunzătoare și în ceea ce privește situația transpunerii tardive (și/sau incomplete) în ordinea juridică internă a Directivei 2004/80/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004, să stabilească următoarele:

a) având în vedere dispozițiile articolului 11 alineatul 2 bis din [legge n° 122 – Disposizioni per l’adempimento degli obblighi derivanti dall’appartenenza dell’Italia all’Unione europea – Legge europea 2015-2016 (Legea nr. 122 din 7 iulie 2016, de instituire a unor dispoziții privind îndeplinirea obligațiilor care decurg din apartenența Italiei la Uniunea Europeană – Legea europeană 2015-2016, în versiunea modificată ulterior prin articolul 6 din Legea nr. 167 din 20 noiembrie 2017 și prin articolul 1 alineatele 593-596 din Legea nr. 145 din 30 decembrie 2018, denumită în continuare „Legea nr. 122/2016”], care condiționează plata despăgubirilor în favoarea părinților și surorii victimei unui omor de inexistența soțului și a copiilor victimei, chiar dacă există o hotărâre definitivă prin care se stabilește deopotrivă în favoarea acestora un drept la repararea prejudiciului și valoarea despăgubirii și prin care autorul infracțiunii este obligat la plata acesteia:

— acordarea de despăgubiri părinților și surorii unei victime a unor infracțiuni săvârșite cu intenție și prin violență, în caz [de] omor, în temeiul articolului 11 alineatul 2-bis din [Legea nr. 122/2016], care este supusă condiției ca victima să nu aibă copii și soț (în ceea ce privește părinții) și ca aceasta să nu aibă părinți (în cazul fraților și surorilor) este conformă cu prevederile articolului 12 alineatul (2) din Directiva 2004/80 și ale articolului 20 (Egalitatea în fața legii), articolului 21 (Nediscriminarea), articolului 33 alineatul (1) (Protecția vieții de familie), articolului 47 (Dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și ale articolului 1 din Protocolul nr. 12 la [Convenția Europeană a Drepturilor Omului (CEDO)] (interzicerea discriminării)?

b) în ceea ce privește limitarea plății despăgubirilor:

— condiția prevăzută la articolul 11 alineatul 3 din [Legea nr. 122], formulată după cum urmează: „în orice caz în limitele sumelor disponibile în cadrul fondului prevăzut la articolul 14”, având în vedere că nu există nicio dispoziție care să impună statului italian obligația de a aloca sume care să fie în mod efectiv corespunzătoare pentru plata despăgubirilor, chiar dacă sunt stabilite pe o bază statistică și, în orice caz, efectiv corespunzătoare pentru despăgubirea într-un termen rezonabil a avânzilor cauză, poate fi considerată o „despăgubire echitabilă și corespunzătoare a victimelor” în sensul prevederilor articolului 12 alineatul (2) din Directiva 2004/80?

⁽¹⁾ Numele prezentei cauze este un nume fictiv. Acesta nu corespunde numelui real al niciunei părți la procedură.

⁽²⁾ JO 2004, L 261, p. 15.